ముష్టిదాని పాట!

టెంపోరావ్

రాగిణి తన స్నేహితురాళ్ళతో బస్టాండులో నిలబడింది.

ఉమ చలాకీగా కబుర్లు చెపుతోంది. కమల, రాగిణి వింటున్నారు.

అనేక మందితో బస్టేండ్ కిటకిట్లాడుతోంది. ఒక బస్సొచ్చి ఆగింది.

"యూ ఆర్ లక్కీ, మీ బస్!" అంది రాగిణి.

ఉమ, కమల బై బై చెప్పి బస్సులో ఎక్కారు. పేవ్‌మెంటుమీద నిలబడి వెళ్లిపోతున్న బస్ వైపు రాగిణి నవ్వుతూ చూసింది.

మరో రెండు బస్సులొచ్చి, ఆగి వెళ్ళిపోయాయి. తర్వాతఒకబస్సూ రాలేదు. నిమిషాలు దొర్లిపోతున్నాయి. అరగంట దాటింది.

రాగిణి టైమ్ చూసింది. ఐదున్నర అయింది. ఆరు గంటలకు చీకటిపడుతుంది. తను పదికిలోమీటర్ల దూరం వెళ్ళాలి. నడిచివెళ్ళడం సాధ్యంకాదు.

ఏ ఆటోలోనో పోవడం మంచిదేమో! రోడ్డమ్మట దూసుకుపోతున్న రెండు ఆటోలను ఆమె ఆపింది. మీటర్ చార్జికి డ్రయివర్లు రానన్నారు. పదిరూపాయలు యివ్వమన్నారు.

మరెవరో ఆ ఆటోలో ఎక్కేశారు. ఆమె వెనక్కి నడిచి వెళ్ళి పేవ్‌మెంట్ మీద నిలబడింది. ఇంటికి ఎలా చేరుకోవాలా అని ఆమె తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది.

“బస్ స్ట్రయికట! ఇలా తటాలున స్ట్రయిక్ చేస్తే ప్రయాణీకులు ఎంత కష్టపడ్తారో వాళ్ళు వూహించడం లేదు,” అన్నాడొక మనిషి పక్కమనిషితో.

రాగిణి ఆ మాటలు విని ఉలిక్కిపడింది! ఇంతకు ముందొకసారి బస్ స్ట్రయికయితే ఆమె ముప్పాతిప్పలూ పడి రాత్రి తొమ్మిదింటికి యింటికి చేరుకోగల్గింది.

చీకటిపడింది. రోడ్డుదీపాలు వెలుగుతున్నాయి. టైమ్ ఆరుదాటింది. ఆమె రోడ్డమ్మట మెల్లిగా నడుస్తోంది.

ఆమె మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. ప్రజాస్వామ్యంలో అందరికీ స్ట్రయిక్ చేసే హక్కు వుండొచ్చు! బస్ పాసులతో తనలా కాలేజీలకు వెళ్ళే విద్యార్థినులు ఎంత కష్టపడ్తారో స్ట్రయిక్ చేసేవాళ్లు ఊహించరు! ఎవరు ఏమైతే వాళ్ళకేం!

మరో ఆటోరిక్షాను ఆమె ఆపింది. ఆమె బేరం చేసే లోపలే ఒకవ్యక్తి దానిలోకి ఎగిరి కూర్చున్నాడు. నిస్సహాయంగా ఆమె నడక సాగించింది.

తన యింట్లోనివాళ్ళు ఆమెనుగురించి గాభరా పడ్తూ వుంటారు. నాన్న యీపాటికి ఆఫీసునుంచి వచ్చేసి వుంటాడు. తన మిత్రులకు కారికినట్లు తనకో బస్ కారికి వుంటే ఎంత బాగుండేది!

ఒక సిగరెట్ షాపుముందు ఆగిందామె. సోడాతాగి డబ్బు చెల్లించింది. తన పర్సులో మరో యాభైపైసలున్నాయి. ఆటోకోసం ఆమె చూస్తూ అడుగులేస్తోంది.

నల్లటి ఫియట్ కారొచ్చి ఆమెపక్కనే ఆగింది.

“అమ్మాయి!” అన్నాడొక వ్యక్తి.

ఆమె కిటికీలోంచి లోపలకు చూసింది. రోడ్డులైటు కాంతిలో అతను స్పష్టంగా అగుపిస్తున్నాడు.

అతడి వయసు యాభైపైన వుంటుంది. వెంట్రుకలు తెల్లబడినాయి. పాంటు, స్లాక్‌లో వున్నాడు. మొహం చూస్తే పెద్దమనిషిలా కనిపించాడు.

“బస్ స్ట్రయికని విన్నాను. ఎక్కడికెళ్ళాలమ్మా?” ప్రశ్నించాడతను.

“మైలాపూర్ వెళ్ళాలండి” అందామె.

“యూ ఆర్ లక్కీ! నేను అడ్యార్ వెళ్తున్నాను. నిన్ను మైలాపూర్‌లో దింపేస్తాను” అన్నాడతను.

“చాలా థాంక్సండి” అని ఆమె వెనుకతలుపు తెరిచి సీటుమీద కూర్చుంది.

ఇద్దరు మొగాళ్ళు కారువైపు పరుగెత్తుకొచ్చారు. “సార్. బస్సులు లేవు. మమ్మల్ని మౌంట్‌రోడ్డులో దింపేస్తారా?” అడిగాడు ఒకతను.

“ఎక్కండి.” అన్నాడతను.

ఒకతను ముందుసీటుమీద కూర్చున్నాడు. రెండోవాడు రాగిణి పక్కనే కూర్చుని తలుపు మూశాడు. కారు కదిలింది.

తనపక్క కూర్చున్నతని వైపు రాగిణి ఓరగా చూసింది. అతను పాంటు, స్లాక్‌లో వున్నాడు. పెద్ద మీసాలు. ఏదో నవ్వుతున్నాడు.

కారు స్పీడుగా వెళ్తోంది. కారు మైలాపూర్ వైపు వెళ్ళడం లేదని ఆమె గమనించింది.

"ఏమిటిసార్ యిలా వెళ్తున్నారు?" అడిగిందామె.

"కల్లీస్‌లో చిన్నపనుంది. రెండు నిముషాల్లో అయిపోతుంది. తర్వాత మైలాపూర్‌లో నిన్ను దింపుతాను" అన్నాడు కారు నడుపుతున్నతను.

అతని కంఠం తీయగా వుంది. అతడి మాటలు వింటూంటే అనుమానానికి ఆస్కారం లేదనిపించింది. రోడ్డుకటువైపునున్న షాపులను చూస్తూ ఆమె కూర్చుంది.

పక్క కూర్చున్నతను తటాలున ఆమెను పట్టుకుని సీటుమీద నొక్కి పడుకోబెట్టాడు. అరవకుండా ఆమె నోరు నొక్కేశాడు. కారు చాలా స్పీడుగా వెళ్తోందని ఆమె గ్రహించింది.

రాగిణి గింజుకుంది. అతడితో పోట్లాడింది. కాని ఆమె బలం చాలలేదు. నల్లటి గుడ్డను ఆమె కళ్ళకు కట్టేశాడతను.

"అరిస్తే లాభంలేదు! మేం చెప్పినట్లు చేస్తే నీకే ప్రమాదమూ రాదు" అన్నాడతను.

అతను కట్టిన నల్లగుడ్డ మూలంగా ఆమెకళ్ళు కనపడ్డం లేదు. నోరును కప్పిన చెయ్యిని అతడు తీసేశాడు.

వెల్లకిలా ఆమె సీటుమీద పడుకునివుంది.

"మీకేం కావాలి?" అందామె.

"తొందరపడకు! తర్వాత తెలుస్తుంది" అన్నాడతను.

ఆమె జవాబివ్వలేదు. కారు వేగంగా వెళ్తోంది. వాళ్ళు తన్నిలా బాధిస్తూంటే కారు నడిపేవ్యక్తి యెందుకు వూరుకున్నాడు? ముందు కూర్చున్నతను నడిపేవ్యక్తిని భయపెడ్తున్నాడా?

"సార్, మిమ్మల్ని నమ్మి కారులో ఎక్కాను. వీళ్లెవరో నా కళ్ళు కట్టి నన్ను బాధిస్తున్నారు. కాపాడండి! కారును ఆపండి!" అర్చిందామె.

"అమ్మాయి భయపడకు! వాళ్ళు నా మనుషులే!" అన్నాడతను తీయటి కంఠంతో.

ఆమె ఉలిక్కిపడింది. అందరూ మోసగాళ్ళే! ఆమె ఏడుస్తూ అలాగే వుండిపోయింది. ఏమాత్రం లేవడానికి ప్రయత్నించినా అతడు చేత్తో బలంగా నొక్కుతున్నాడు.

రాగిణి కాలేజిలో బి.ఏ. చదువుతోంది, మొదటి సంవత్సరం. తండ్రి ఒక ఇంజనీరింగ్ కంపెనీలో అసిస్టెంట్ మేనేజర్‌గా పని చేస్తున్నాడు. రాగిణి తర్వాత ఒక తమ్ముడున్నాడు. తండ్రీ, తల్లీ, తమ్ముడూ ఆమెకు జపిస్తున్నారు.

వాళ్ళ చేతుల్లోంచి ఎలాగేనా బయటపడి తను ఇంటికి చేరుకోవాలి. వాళ్ళకు తన నగలు కావాలేమో! "నా మెళ్లోవున్న గొలుసూ, చెవులకున్న రింగులూ మీకిచ్చేస్తాను. నన్ను దింపేయండి" అందామె.

పక్కనున్న వ్యక్తి హేళనగా నవ్వాడు. ఆమె మెడను వేళ్లతో చుట్టిపట్టుకున్నాడు, గట్టిగా నొక్కేస్తాడేమో! పీకపిసికి చంపేస్తాడేమో!

ఆమె గుండె దడదడలాడింది. కారు స్పీడ్ తగ్గింది. ఏదో గేటు తెర్చిన చప్పుడు ఆమెకు వినపడింది. మళ్ళా కారు కదిలింది. ఓ నిమిషం తర్వాత కారు ఆగింది.

వాళ్ళ మాటలు ఆమెకు వినపడుతున్నాయి.

"ఆమెను గదిలోకి తీసుకెళ్ళండి." అంది తీయటి కంఠం.

ఆ తీయటి కంఠంలో యింత విషముందని ఆమె మొదట్లో గ్రహించలేకపోయింది. తను చూసిన క్రయిమ్ సినిమాలు ఆమెకు గుర్తుకొస్తున్నాయి. వాళ్ళు తనని ఏం చేస్తారు? తనని ఖైదీగా వుంచి డబ్బు చెల్లించమని తన తండ్రికి వుత్తరం రాస్తారా?

ఎవరో ఆమెను ఎత్తుకు మోసుకుపోయారు. ఒకచోట కిందకు దింపారు. ఆమె కళ్ళకు కట్టిన నల్ల గుడ్డను అతడు తీసేశాడు. కళ్ళు చిట్లించి ఆమె అతని వంక చూసింది. కారులో తన పక్క కూర్చున్నతను.

ఆమె నలువైపులా చూసింది. అందమైన గది.

ఒకవైపు మంచం, ఫోమ్ బెడ్ వున్నాయి. కొన్ని కుర్చీలు, ఒక టీపాయి గదిలో వున్నాయి. ఆమె అతడి వైపు కోపంగా చూసింది.

"నన్నిక్కడికి ఎందుకు తీసుకొచ్చారు?" అడిగిందామె.

"కాస్సేపట్లో బాస్ నీ దగ్గర కొస్తారు. ఆయన ఎందుకో చెప్తారు," అని అతడు గదిలోంచి బయటకు నడిచి, తలుపు మూశాడు.

ఆమె వేగంగా వెళ్ళి తలుపును లాగింది. తలుపు తెరవబడలేదు. అటువైపున అతడు తాళం వేసి వుండొచ్చు.

"అమ్మా!" అని అరుస్తూ రాగిణి పరుపుమీద వాలి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

టైమ్ చూసింది. ఎనిమిది కావస్తోంది. ఈపాటికి తన కోసం తల్లీ తండ్రీ పట్నమంతా వెతుకుతూ వుంటారు! "ఓ గాడ్, నన్ను రక్షించు!" ప్రార్థించిందామె.

2

నారాయణరావు తన భార్యవైపు విచారంగా చూశాడు.

"తొమ్మిది దాటిందే, ఇంత ఆలస్యం ఎలా అవుతుంది? స్కూటర్ మీద వెళ్ళి చూసొస్తాను," అన్నాడతను.

"ఎక్కడ చూస్తారు?" అడిగింది కోమల.

"దానితో చదివే ఉమ యింటికి వెళ్ళి కనుక్కుంటాను. ఇవాళ సాయింత్రం బస్సులు లేవు. అనేకమంది రోడ్లమీద నడుస్తున్నారు. అది నడిచి వస్తోందేమో!"

"నడిచినా యీపాటికి రావాలి."

అతడు కుర్చీలోంచి లేచాడు. ముందు హాల్లో కొడుకు నిద్రపోతున్నాడు. ఆమె అతడితో ముందు వరండా మీదకు వెళ్ళింది. అతడు స్కూటర్ని కిందకు దింపాడు. ఆమెవైపు చూశాడు.

"నువ్వు బెంగెట్టుకోకు! నేను కనుక్కొస్తాను. అది ఏ ఉమ యింట్లోనో వుండి పోయిందేమో! నేనొచ్చే లోపల నువ్వు కాస్త తిండి తిని కూర్చో!"

"ఏదో తెలిశాక తిందాం లెండి," అందామె.

స్కూటర్ని స్టార్ట్ చేసి అతడు పోనిచ్చాడు. చల్లటి గాలి వీస్తోంది. ఎక్కడికి వెళ్ళాలో తెలియక కాలేజి వైపు అతడు స్కూటర్ని పోనిస్తున్నాడు.

కాలేజిలో యిప్పుడెవరుంటారు? ఈ ప్రశ్న మెదడులో లేవగానే అతడు స్కూటర్ని ఉమ యింటి వైపు పోనిచ్చాడు.

షావుకారుపేటలో వున్న ఒక యింటి ముందు స్కూటర్ ఆపి అతడు దిగాడు. డిమ్‌గా వెలుగుతూన్న వీధి దీపాల కాంతిలో ఉమ యిల్లును అతడు పోల్చగల్గాడు. మెల్లగా వెళ్ళి ముందు తలుపును తట్టాడు. తలుపు తెరవబడింది.

ఉమతల్లి వైపు అతడు సీరియస్‌గా చూశాడు.

''మా అమ్మాయి యిక్కడుందా?'' అడిగాడు చిత్రంగా.

''లేదండి. ఇక్కడకు రాలేదే!'' అందామె.

లోపల్నుంచి ఉమ గుమ్మందగ్గరకొచ్చి అతడివైపు నవ్వుతూ చూసింది.

''కమాన్ అంకుల్, కూర్చోండి'' అంది ఉమ.

అతడు గుమ్మం దాటలేదు. ఉమవైపు సూటిగా చూశాడు.

''రాగిణి యింతవరకూ యింటికి రాలేదు!'' అన్నాడతను.

''నేనూ, రాగిణీ, కమలా కలిసి బస్టేండ్కొచ్చాం. మా బస్ ముందొచ్చింది. మేం ఎక్కేశాం. బస్ స్ట్రయికని విన్నాను. కొంతదూరం వెళ్ళాక మా బస్ను ఆపేశారు. నేనూ, కమలా, నడిచి యిళ్లకు వచ్చేశాం'' అందామె.

''ఉమా, అది ఏమైందంటావు?''

''బస్సులు లేక ఎక్కడో యిరుక్కుని వుంటుంది. మీతో నేనూ వస్తాను. దానికోసం వెతుకుదాం'' అంది ఉమ.

''ఇంత రాత్రివేళ ఎక్కడికెళ్తారమ్మా?'' తల్లి వారించింది.

''నీకు తెలియదమ్మా! రాగిణి నాప్రాణస్నేహితురాలు. దానికోసం నిద్రమాని వెతగ్గలను!'' అంది ఉమ వుద్రేకంగా.

''ఉమా, నువ్వు రావద్దులే! దాని బస్ కూడా ఎక్కడో ఆపేసివుంటారు. నేను వెళ్ళి చూస్తాను'' అని అతడు వెనక్కు తిరిగాడు.

ఉమ స్కూటర్ దాకా వచ్చింది.

"ఈ రాత్రి నాకు నిద్రపట్టదు. దాన్నిగురించే ఆలోచిస్తూవుంటాను. ఈ పాటికది యింటికి వచ్చేసి వుంటుందేమో!"

"అలా జరిగితే ఎంతేనా సంతోషిస్తాను," అని అతడు స్కూటర్ని పోనిచ్చాడు.

కాలేజి సమీపంలో వున్న బస్టాండుకు అతడు స్కూటర్ని పోనిచ్చాడు. బస్టాండ్ నిర్మానుష్యంగా వుంది. బస్సులు తిరగడంలేదు. అక్కడిదాకా ఉమ, కమల, రాగిణి కలిసివచ్చారు. అక్కడ ఏ బస్సో ఆమె ఎక్కివుంటుంది. తోవలో ఎక్కడో బస్ ఆగిపోయి వుండాలి.

మైలాపూర్ బస్ వెళ్ళేరూటమ్మట అతడు స్కూటర్ని పోనిచ్చాడు. తన కూతురికోసం వెయ్యి కళ్ళతో చూస్తున్నాడు. ప్రభుత్వం ఏదో చేస్తేగాని యీ స్ట్రయికులు యిలా సాగుతూనే వుంటాయి. దూరంగా నివసించేవాళ్లు ముప్పతిప్పలూ పడవలసివస్తుంది.

దూరంలో నడుస్తున్న ఆకారాన్ని చూసి అతడు స్పీడ్ హెచ్చించాడు. దగ్గర కొచ్చాక ఆమె రాగిణి కాదని అతడు గుర్తించి స్కూటర్ని పోనిచ్చాడు.

అరగంటలో స్కూటర్ యింటి ముందు ఆగింది. అతడు దిగి టైమ్ చూశాడు. పది దాటింది. అతడి భార్య పరుగెత్తు కొచ్చింది.

"అమ్మాయి ఎక్కడేనా వుందా?" అడిగింది భార్య.

రాగిణి యింటికి యీపాటికి వచ్చుండవచ్చని అతడు ఆశపడ్డాడు. భార్య ప్రశ్న అతడి ఆశల్ని పాతమార్చింది. రోడ్డుమీద స్కూటర్ని వదిలి అతడు భార్యతో ముందు

హాల్లోకి వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. మొహాన్ని చేత్తో కప్పేసుకున్నాడు.

"ఏమైందండీ?" అడిగింది కోమల గద్గద కంఠంతో.

"మన అమ్మాయి ఉమ యింట్లో లేదు. రోడ్డు మీద కూడా నాకు కనపడలేదు? ఏమైందో వూహాతీతంగా వుంది," అన్నాడతను.

ఆమె ఏడుస్తూ నేలమీద కూర్చుండి పోయింది. మొహాన్ని కప్పిన చెయ్యితీసి భార్యావంక చూశాడతను. అతడి కళ్ళమ్మట నీళ్ళు జలజల కారుతున్నాయి.

కన్నీళ్ళు ఏ సమస్యనూ పరిష్కరించవని వాళ్ళకు తెలుసు. కాని మనిషిలోని బాధ, బలహీనత కన్నీళ్ళకు దారితీస్తాయి.

కొంచెం సేపయ్యాక అతడు కుర్చీలోంచి లేచాడు.

"పోలీస్ రిపోర్టు యివ్వడం మంచిది. నేను స్టేషన్‌కి వెళ్ళి రిపోర్టిచ్చి వస్తాను," అన్నాడతను.

"నా బిడ్డ యింటి కొస్తుందంటారా?"

ఆమెకేసి అతడు సూటిగా చూశాడు.

"కోమలా, నీది చాలామంచి హృదయం. నువ్వెవరికీ ఎప్పుడూ హానిచేసి ఎరుగవు. అనేక మందికి సహృదయంతో సహాయపడుతూ వుంటావు ధర్మం జయిస్తుందనేది నిజమైతే మన బిడ్డ మనకు దక్కుతుంది."

నారాయణరావు బయటకు పరుగెత్తాడు. వెనుకనుంచి భార్య ఏడుపు వినిపిస్తోంది. అతడు స్కూటర్ని పోలీస్ స్టేషన్ వైపు పోనిచ్చాడు.

సబిన్‌స్పెక్టర్ రామన్‌కి ఎదురుగా కూర్చున్నాడతను. రిపోర్టురాసి అతడికిచ్చాడు. సబిన్‌స్పెక్టర్ రిపోర్టును చదివి అతడి వైపు చూశాడు.

"మీ అమ్మాయి ఫోటో మాకివ్వాలి," అన్నాడు సబిన్స్పెక్టర్.

"తర్వాత తెచ్చి యిస్తాను," అన్నాడతను.

సబిన్స్పెక్టర్ రామన్ సవ్యంగా అతడివంక చూశాడు.

"మీ అమ్మాయికి ఎవరేనా బాయ్ ఫ్రెండ్స్ వున్నాడా?"

"రాగిణి అటువంటిది కాదు. కాలేజికెళ్ళి తిన్నగా యింటికొచ్చేసేది," అన్నాడు నారాయణరావు.

"అటువంటి విషయాలు ఆమె మీకు తెలియకుండా జాగ్రత్త పడొచ్చు!"

"ఆ అవకాశం లేదండి. దానికి నేను కావలసినంత స్వేచ్ఛ యిచ్చాను. ఎవర్నైనా ప్రేమిస్తే నాతో చెప్పమన్నాను. తను యిష్టపడిన వ్యక్తి వద్దని నేనెన్నడూ అననని దానికి తెలుసు."

"ఆల్ రైట్, మేం దర్యాప్తు చేస్తాం. మీరు యింటికి వెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకోండి."

నారాయణరావు కుర్చీలోంచి లేచి క్షణకాలం సబిన్స్పెక్టర్ వైపు చూశాడు.

"నాకు యిద్దరే పిల్లలున్నారు. పూర్వకాలంలో పెద్ద కుటుంబాలు వుండేవి. ప్రభుత్వం ప్రచారంచేసే ఫామిలీ ప్లానింగ్ మంచిదని నమ్మి నేను ఆపరేషన్ చేయించుకున్నాను. నాకున్న యిద్దరు పిల్లల్నీ నేను పోగొట్టుకోలేను. దయచేసి గట్టిగా దర్యాప్తు చేయండి. రాగిణి వీలైనంత తొందరగా యింటికి చేరేటట్లు చూడండి," అన్నాడతను బాధతో.

"ఆల్ రైట్!" అన్నాడు సబిన్స్పెక్టర్ రామన్.

3

ఆ వ్యక్తి చెప్పినట్లు వాళ్ళ బాస్ గదిలోకి వస్తాడను కుంది రాగిణి. సరిగ్గా తొమ్మిదింటికి తలుపు తెరుస్తూన్న చప్పుడైంది. బాస్ వస్తున్నాడేమో!

ట్రే పట్టుకుని ఒక స్త్రీ గదిలోకొచ్చింది. కుర్చీ ఎదురుగావున్న టీపాయిమీద ట్రేను వుంచి ఆమె రాగిణి వంక చూసింది.

"భోంచెయ్యి!" అందామె.

తనకి ఆకలి వుంటేగా తినడానికి? ఆ ఆడమనిషి గోడ మూలనున్న కూజాలోని నీళ్ళు గ్లాసులో పోసి టీపాయి కింద పెట్టి సమీపంలో నిలబడింది.

రాగిణి ఆమె వైపు తిరిగి క్షణకాలం చూస్తూ వుండి పోయింది.

"నేను తినే ముందు మీ బాస్‌తో మాట్లాలి," అందామె.

"అదంతా నాకు తెలియదు. నా పని మీకు తిండి పెట్టడం. ఆకలేస్తే తిను. వద్దంటే పట్టుకు పోతాను," అందామె కటువుగా.

"నువ్విక్కడ పని మనిషిగా వుంటున్నావా?"

ఆమె తలాడించింది.

"నువ్వు జీతంకోసం పనిచేస్తున్నావు. నాకు సహాయం చేస్తే బాగా డబ్బు నీకొచ్చేటట్లు నేను చూస్తాను," అంది రాగిణి.

"భోజనం చేస్తావా, పట్టుకు పోనా?" అందామె టేప్ రికార్డర్‌లా.

"నా మెళ్ళోని యీ గొలుసు నీకిచ్చేస్తాను. దాని ఖరీదు వెయ్యి రూపాయిలు పైన వుంటుంది," అంది రాగిణి.

ఆమె రాగిణివైపు నిరుత్సాహంతో చూసింది.

"ఎలాగా నేనిక్కడ ఖైదీని. ఏం సహాయం చేయ గలను?" అందామె.

"నువ్వు బయటకు వెళ్తూ వుంటావా?"

"ఎప్పుడూ వెళ్ళలేను. ఈ యింట్లోనే పడుంటాను."

"ఈ కానిస గోలనుల్లోంచి మనిద్దరం బయటపడే మార్గం వుంది. నేను రాసిన వుత్తరం నా తండ్రికి అంద చేయాలి. నాన్న పోలీసులతో వచ్చి మన్ని విడుదల చేయి స్తాడు," అంది రాగిణి.

"ఇక్కడ నా జీవితం సుఖంగా గడిచి పోతోంది. బయట కెళ్ళాలనే వుద్దేశం నాకులేదు. మళ్లా వస్తాను. భోంచేస్తే ట్రే పట్టుకుపోతాను." అని ఆమె బయటకు వెళ్ళిపోయింది.

రాగిణి ప్రయత్నం ఫలించలేదు. ఆ పనిమనిషి లొంగే ట్లులేదు.

ఆమె పరుపుమీదనుంచి లేచి కుర్చీలో కూర్చుంది. ట్రేలో ఒక స్టెయిన్ లెస్ స్టీల్ ప్లేటుంది. ప్లేటులో నాలుగు చిన్నపూరీలు, అన్నం ఒకవైపున్నాయి. మరో వైపున చిన్న కప్పుల్లో రెండు కూరలు, సాంబార్, రసం, పచ్చడి, నెయ్యి వగైరా వున్నాయి. మామూలు పరి స్థితుల్లో ఆమె సుష్టుగా భోజనం చేసేది. కాని ఇవాళ ఆమెలోని ఆకలి పూర్తిగా హరించి పోయింది.

ట్రేలోని పదార్థాల వంక చూస్తూ ఆమె అలాగే కూర్చుండి పోయింది. ఆమె మెదడులో తనింటిని గురించి ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. అమ్మా, నాన్నా భోజనం చేశారో, లేదో. వాళ్ళిద్దరికీ తనంటే ఎంతో ప్రేమ!

ప్రతి రాత్రీ ముగ్గురూ కలిసి తింటూ వుంటారు. తమ్ముడు మాత్రం ముందుగా తినేసి తొందరగా పడుకుంటాడు.

వాళ్ళు తనని ఏం చేస్తారో తెలియదు. తను తిండి తిని బలంగా వుండాలి. ఎటువంటి పరిస్థితులనైనా ఎదుర్కోడానికి శక్తి కావాలి! నీరసంగా వుంటే తనే పనీ చేయలేదు.

రాగిణి మెల్లిగా తినడం మొదలెట్టింది. శక్తికోసం తింటోంది, కాని పదార్థాలు తనకు రుచికరంగా లేవు. ఎలాగో తిండి పూర్తి చేసి ఆమె రెండు గ్లాసుల నీళ్ళు తాగింది. పక్కనున్న యటాచ్డ్ బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళి నోరు కడుక్కుంది.

గదిలోకొచ్చి మంచంమీద పడుకుంది. తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది. పని మనిషి గదిలో కొచ్చి ప్లేటుని పట్టుకు పోతోంది.

"ఇలా చూడు, ఈ యిల్లు ఎక్కడుంది?" అడిగింది రాగిణి.

"నేనీ వూరుదాన్ని కాదు. పల్లెటూర్లో పొట్ట నిండక యిక్కడికొచ్చాను. జాన్ నన్ను కారులో యిక్కడకు తీసుకొచ్చారు. ఈ యిల్లు ఎక్కడుందో నాకు తెలియదు" అందామె.

ఆమె వెళ్ళిపోయింది. తొమ్మిదిన్నర దాటాక తలుపు తెరుచుకుని ఒకతను గదిలోకొచ్చాడు అతడిని చూసి ఆమె ఉలిక్కిపడింది.

పొట్టిగా లావుగా వున్నాడతను. గళ్ళలుంగీ, బనియన్‌లో వున్నాడు. ఒంటినిండా నల్లటిబొచ్చు. ఎలుగుబంటులా కనిపిస్తున్నాడు. నల్లటిశరీరం. కత్తుల లాంటి పళ్ళు! వెడల్పయిన పెదిమలు.

కుర్చీని మంచందగ్గరగా లాక్కుని కూర్చున్నాడు. ఆమెకేసి నవ్వుతూ చూశాడు. అతడినవ్వు పళ్ళు ఇకిలించి నట్లుంది! అతడి కాళ్ళకు త్రాచుపాము చర్మంతో చేసిన స్లిపర్లు వున్నాయి.

“చిలకా, నీ పేరు?” అడిగాడతను.

“రాగిణి” అందామె.

అతడి ముఖంలోని నవ్వు హఠాత్తుగా మాయమైంది. అతడికళ్ళు ఆమెమీదే కేంద్రీకృతమైనాయి.

“మేం ఏంచేసినా నువ్వు సమ్మతిస్తే ప్రాణంతో మీ యింటికి వెళ్తావు. మమ్మల్ని అడ్డగిస్తే కష్టాల పాలవు తావు. నీ ప్రాణానికే ముప్పురావచ్చు,” అన్నాడతను.

ఆమె శరీరం వణికింది. గుండె దడదడలాడింది. అతడు దేవాంతకుడిలా వున్నాడు. అతడివైపు చూస్తే ఏదైనా చెయ్యగలడనిపిస్తోంది!

ఆమె ధైర్యాన్ని తెచ్చుకుంది.

“నీకేం కావాలి?” అడిగిందామె.

అతడు విషపురుగులా నవ్వాడు.

“మేం తీసే ఒక ఫిలింలో నువ్వు నేనూ కలిసి నటించాలి. నువ్వొక ఫిలింస్టార్ అవుతావు!”

“నేను సినిమాల్లో నటించను. నాన్న నన్ను తిడ్తాడు.”

“మేం తీసే సినిమా మీ నాన్న చూడడులే! ఆ చిత్రాన్ని యీ దేశంలో ఎవ్వరూ చూడరు. గల్ఫ్, ఆఫ్రికా దేశాల్లో అవి ప్రదర్శింపబడతాయి, రహస్యంగా. నీకు యీ చిత్రం మూలంగా ఏ ముప్పూ రాదు!”

అతడు కుర్చీలోంచి లేచాడు. ఆమె అతడివంక చూసింది. ఆమె కళ్ళలో నీళ్లు నిండాయి.

"నన్ను నీ చెల్లెలుగా భావించి వెళ్ళిపోనీ! అమ్మా, నాన్నా నాకోసం ఎంతో బాధపడ్తూవుంటారు" ఆమె ప్రతిమాలింది.

అతడు మళ్ళా పళ్ళు యికిలించాడు.

"ఈ లోకంలో కొందరు బాధపడ్తూనేవుంటారు. చివరికి జీవితంలో రాజీపడిపోతారు!" అన్నాడతను.

అతడు వెళ్ళిపోయాడు. తలుపు మూసుకునిపోయింది. ఆమె పరుపుమీద పడి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

4

విశాలమైన హాలు!

హాల్లో అరడజనుమంది వున్నారు. లైట్లు, మూవీ కెమెరా అన్నీ సిద్ధంగావున్నాయి. బాస్ నగ్నంగా హాలుమధ్యలో నిలబడివున్నాడు.

"రడీ!" అన్నాడు బాస్.

"యస్సార్!" అన్నాడు కెమెరామన్.

గూండాలావున్న ఒక వ్యక్తివైపు చూశాడు బాస్.

"మస్తాన్, ఆమెను తీసుకురా!" అన్నాడు బాస్.

మస్తాన్ పెద్దఅంగల్లో వెళ్ళిపోయాడు.

బాస్ కింగ్ సైజు సిగరెట్ వెలిగించాడు.

పొగవదుల్తూ నలువైపులా చూశాడు.

రాగిణిని యీడ్చుకుంటూ మస్తాన్ తీసుకవచ్చాడు. ఆమె ఏడుస్తోంది, అరుస్తోంది. బాస్ ఆమె చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. అతడివైపు చూసి ఆమెకళ్ళు మూసుకుంది. నల్లత్రాచులా బాస్ శరీరం మెరుస్తోంది!

"స్టార్ట్!" అన్నాడు బాస్.

రాగిణి పిచ్చిదానిలా బాస్‌వైపు చూస్తోంది. ఆమె దుస్తులను లాగేశాడు. ఆమె వెనక్కి తిరిగి పరుగెత్త

బోయింది. అతను ఆమెని బలంగా పట్టుకున్నాడు. ఆమె అతడి చెయ్యిని కొరికింది.

అతడామె కేసి కోపంగా చూశాడు. ఆమె చంపమీద గట్టిగా కొట్టాడు. ఆమె నోట్లోంచి రక్తం కారింది. రెండు చేతులతోనూ బిగించిపట్టుకొని ఆమె ఎర్రటి పెదిమలను ముద్దెట్టుకున్నాడు.

"ఛీ, దుర్మార్గుడా!" అని ఆమె అతడి ముఖంమీద వుమ్మింది.

అతడు ముఖాన్ని తుడుచుకోలేదు. నగ్నంగావున్న వున్న ఆమెను చేతుల్తో ఎత్తి, గచ్చునేలమీద వెల్లకిలా పడుకోబెట్టాడు.

రాగిణి కాళ్లతో అతడిని తన్నింది. సాయశక్తులా అతడిని ఎదిరించింది.

అతడామెమీద చోటుచేసుకున్నాడు. రక్తం చిమ్మిన ఆమె పెదిమలను ముద్దాడాడు. అతడిని ఎదిరించే స్థితిలో లేదామె. అతడిని ఎదిరించడానికి తనబలం చాలదని ఆమె గ్రహించింది.

అడవిలో పెద్దపులి మీద పడ్తే చెయ్యగల్గిందేమిటి? పులికి బలవ్వాలసిందే!

ఎంత గింజుకున్నా అతడి పట్టులోంచి ఆమె బయట పడలేకపోయింది. ఆమె విషాదపు అరుపు హాలు నలువైపులా ధ్వనించింది.

కొన్ని నిముషాల తర్వాత అతడు లేచాడు. నేలమీద పడున్న ఆమెవైపు చూశాడు.

"కట్!" అర్చాడతను.

ఆమె యింకా అలా నేలమీద పడుకునేవుంది. అతడు మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగవదుల్తూ తన సహచరులవంక చూశాడు.

"ఈ రాత్రికిది చాలు! రేప్ యిన్ బెడింగ్ టబ్ రేపు చిత్రంమదాం" అన్నాడతను.

అతను మస్తాన్‌కి సౌజ చేశాడు.

"ఆమెను తీసుకెళ్ళి గదిలో పడుకోబెట్టు. డాక్టర్ని చూడమను" అన్నాడతను.

"యస్ బాస్" అన్నాడు మస్తాన్.

నేలమీద పడున్న ఆమె దుస్తులను మస్తాన్ తీసుకున్నాడు. ఆమెను ఎత్తి, భుజంమీద పడుకోబెట్టుకున్నాడు. ఆమెను హాల్లోనుంచి వడివడిగా తీసుకుపోయాడు.

సిగరెట్ పీలుస్తూ బాస్ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఇద్దరు మనుషులు అతడి కాళ్ళనూ, చేతులనూ మసాజ్ చేస్తున్నారు.

"ఈ రేప్ సీన్ బ్రహ్మాండంగా వచ్చింది బాస్" అన్నాడు కెమెరామన్.

"విదేశాల్లో యీ ఫిలింకి కొన్ని లక్షలిస్తారు. మనకి కావలసింది డబ్బు!" అన్నాడు బాస్.

బాస్ అమాంతంగా కుర్చీలోంచి లేచాడు. ఎవరో తెచ్చియిచ్చిన గళ్ళలుంగీని తన నడుంకి చుట్టుకున్నాడు.

"అందరూ హాయిగా పడుకోండి! రేపు చాలా పనుంది" అని బాస్ వెళ్ళిపోయాడు.

5

రాగిణి నిర్జీవంగా పరుపుమీద కూర్చునివుంది. టైమ్ చూసింది. ఎనిమిది ఐదైంది. గదిలో లైటు ఎప్పుడూ వెల్గుతూనేవుంది. ఇప్పుడు రాత్రో, పగలో!

తనిక్కడకొచ్చి చాలాకాలం అయినట్టుంది. ఈ నరకంలోంచి తనింక బయట పడలేదేమో!

తలుపు తెరుచుకుని బాస్ లోపలకొచ్చాడు. ఆమె ఎదురుగా నిలబడ్డాడు. ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాడు. "నిన్ను యివాళ బయటకు పంపేస్తున్నాను" అన్నాడు.

"ఎక్కడికి?"

"మీ యింటికి!"

"నేనెలా యింటికెళ్ళను? ఏ మొహంతో వెళ్ళగలను?" ఏడుస్తూ అడిగిందామె.

"ఇక్కడే వుంటానంటే నాకు అభ్యంతరం లేదు. నీయిష్టం!"

ఆమె అతడివైపు కన్నీళ్లతో చూసింది.

"నన్ను పంపేయి."

అతడామెను పట్టుకుని ముద్దెట్టుకున్నాడు.

"యూ ఆర్ స్వీట్! మళ్ళా యిక్కడకు ఎప్పుడేనా వస్తావా?"

ఆమె మెదడులో ఏదో మెరిసింది.

"వస్తాను. ఇక్కడికెలా రావాలి? ఈ ఇంటి అడ్రస్ చెప్పు" అందామె.

అతను ఫక్కున నవ్వాడు.

"మై డియర్ రాగిణీ, నేను నిన్న పుట్టలేదు! నువ్వు ఏమి ఆలోచిస్తున్నావో నాకు తెలుసు. నువ్వు ఇక్కడికి వస్తానంటే మళ్ళా తీసుకొచ్చేటట్లు నేను నియమిస్తాను" అన్నాడతను.

"నేను రాను," అందామె.

"గతాన్ని మర్చిపో, విష్ యూ గుడ్ లక్," అని అతడు బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ నాటి రాత్రి కారులో తనపక్క కూర్చున్నతను లోపలకు వచ్చాడు. ఆమె టైమ్ చూసింది. 8.15 అయింది. నల్లటిగుడ్డను ఆమె కళ్లకు కట్టాడతను.

ఆమెను మోసుకెళ్ళి మెత్తని కారుసీటుమీద పడుకో
బెట్టాడు.

"మిస్ రాగిణీ, మౌనంగా పడుకో, అల్లరిచేస్తే ప్రమాదం" అని హెచ్చరించాడతను.

కారు తలుపులు మూసిన చప్పుడైంది. మరికొందరు కార్లో ఎక్కి వుండాలి. కారు మెల్లిగా కదిలి కాస్సేపట్లో ఆగింది. ఇనుపగేటు తెరిచిన చప్పుడు ఆమెకు వినపడింది.

మళ్ళా కారు కదిలింది, అనేకమంది కంఠాలు ఆమెకు వినపడ్డాయి. గేటుదాటి కారు రోడ్డుచేరుకుని వుంటుంది. ఎవరో సినిమాపాట పాడుతున్నారు.

"బాబూ, గుడ్డిదాన్ని, దానంచేయండి," అని అరుస్తోందామె పాట ముగిశాక.

కారు దూసుకుపోతోంది. ముష్టిదాని కంఠం ఇప్పుడు వినపడ్డంలేదు.

అరగంట తర్వాత కళ్ళకుగట్టిన నల్లగుడ్డ విప్పేయబడింది.

"మిస్ రాగిణీ, లేచి మామూలుగా కూర్చో" అన్నాడు పక్కనున్నవ్యక్తి.

ఆమె రోడ్డు యిరువైపులా చూసింది. తనెక్కడున్నదీ ఆమెకు వెంటనే బోధపడలేదు. కొంచెం సేపయ్యాక వెల్లింగ్టన్ టాకీస్ కనిపించింది. తను మాంటు రోడ్డు ప్రాంతంలో వున్నట్లు ఆమె గ్రహించింది.

మరికొంతదూరం వెళ్ళాక రోడ్డువారగా కారు ఆగింది. పక్కకూర్చున్నతను ఆమెకేసి చూశాడు.

"మిస్ రాగిణీ, ఇక్కడ దిగి నీ యింటికి వెళ్ళిపో, మా కారునంబరు రాసుకుని లాభంలేదు. మేము రోజూ నంబరుప్లేట్లు ఎన్నిసార్లో మారుస్తూవుంటాం. నీ హేండ్

బాగ్‌లో ఐదువంద రూపాయలనోట్లు పెట్టాం. అది మేమిచ్చే పారితోషికం” అన్నాడతను.

అతడు తలుపు తెర్చాడు. ఆమె కిందకు దూకింది. వెంటనే కారు రోడ్డమ్మట దూసుకుపోయింది. వెనుక నున్న కారునంబరువైపు ఆమె చూసింది. ఆ నంబర్ని గుర్తుంచుకుంది. టైమ్ చూసింది. 9 అయింది.

రోడ్డుదీపాలు వెల్గుతున్నాయి. చల్లటిగాలి వీస్తోంది. మళ్ళా ప్రజలమధ్య పేవ్‌మెంట్ మీద నడుస్తూంటే ఆమెకు హుషారుగా వుంది.

అమ్మా, నాన్నా ఎలా వున్నారో. తను వెంటనే యింటికి చేరుకోవాలి. తనకు మానభంగం జరిగింది. తను ఎదిరించలేని పరిస్థితుల్లో అదంతా సాగిపోయింది. కడుపు చీల్చుకుని ఎంత ఏడ్చినా పోయింది తనకు రాదు.

ఆమె గబగబా నడవసాగింది. రోడ్డువారగావున్న ఆటోలో ఎక్కి మైలాపూర్ వెళ్ళమంది. ఆటో రోడ్డమ్మట దూసుకుపోయింది.

పది నిమిషాల్లో యింటిముందు ఆటో ఆగింది. ఆమె దిగి లోపలకు పరుగెత్తింది. హాల్లో కోమలి చాపమీద నీరసంగా పడుకునివుంది. తండ్రి, తమ్ముడు ఆమెపక్కనే కూర్చునివున్నారు.

“అమ్మాయి!” అర్చాడు నారాయణరావు.

“చిట్టితల్లీ.” అంది కోమలి.

“అక్కా,” అని తమ్ముడు ఏడ్వసాగాడు.

నారాయణరావు బయటకెళ్ళాడు. ఆటోను చూసి డబ్బు పట్టుకెళ్ళి చెల్లించి గదిలోకి తిరిగివచ్చాడు. తల్లి ఒళ్ళో తలదాచుకుని రాగిణి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

6

అతడిని సోఫాలో కూర్చోమన్నాను. ఇండియా కింగ్స్ సిగరెట్ వెలిగించి, పొగవదుల్తూ అతడివంక సూటిగా చూశాను.

అతడి వయస్సు 60 వుంటుంది. రిటైరయిన వ్యక్తిలా వున్నాడు. అతడు ధరించిన స్లిప్పర్లు అనేకచోట్ల కుట్టబడి వున్నాయి. అనేక రకాల తోలుముక్కలు అతికించబడ్డాయి.

"చెప్పండి," అన్నాను.

"పరశురామ్ గారూ, నా పేరు నాగయ్య. నేను ఒక లారీ కంపెనీలో పనిచేసి రెండేళ్ళ క్రితం రిటైరయినాను. నాకు ఎనమండుగురు పిల్లలు. ఇద్దరుకొడుకులు వేరే వూళ్ళలో వుద్యోగాలు చేస్తున్నారు. ముగ్గురు కుమార్తెలకు పెళ్ళిళ్ళయిపోయినాయి. వాళ్ళు కాపురాలు చేసుకుంటున్నారు. నా భార్య యీ మధ్యనే మరణించింది. నాతో ఆఖరి కూతురూ, యిద్దరు కొడుకులూ వుంటున్నారు..."

"ఇదంతా అనవసరం, అసలు విషయానికి రండి," అన్నాను.

"నా ఆఖరి కూతురి పేరు సుకుమారి. ఆమె హోటల్ దాబేదాలో టెలిఫోన్ ఆపరేటర్ గా పని చేస్తోంది. రాత్రి ఎనిమిదింటికి ఆమె డ్యూటీ అయిపోతుంది. ఆమె యింత వరకూ యింటికి రాలేదు. హోటల్ కి ఫోన్ చేస్తే ఎనిమిదింటికి ఆమె వెళ్ళిపోయిందని మేనేజర్ కుమార్ చెప్పాడు."

టైమ్ చూశాను. పదకొండు కావస్తోంది. మరో సిగరెట్ ముట్టించి అతడివైపు తిరిగాను.

"పోలీస్ రిపోర్టు యిచ్చారా?"

"లేదు. పోలీసు రిపోర్టిస్తే హోటల్ కి అపకీర్తి వస్తుందని మేనేజర్ కుమార్ అన్నాడు. సుకుమారి యీ రాత్రి ఎప్పుడో వస్తుందని అతని ఆశ. కాని నాకు నమ్మకం లేదు."

"ఎందువలన?"

"ఆర్నెలల క్రితం మా పరిసరాల్లో వుండే ఒక అమ్మాయి మాయమైంది. నాల్గు రోజుల తర్వాత ఆమె యింటికి తిరిగి వచ్చిందని విన్నాను."

"ఆమె ఎక్కడికి వెళ్ళింది?"

"ఆమె తలిదండ్రులు ఆ విషయాన్ని గోప్యంగా వుంచారు. దగ్గర వాళ్ళెవరేనా గట్టిగా అడిగితే తాతగారి వూరికి వెళ్ళిందని చెప్తున్నారు."

"మీ అమ్మాయిని ఎవరో ఎత్తుకుపోయి వుంటారని అనుమానిస్తున్నారా?" ప్రశ్నించాను. అతను నావైపు సూటిగా చూస్తూ ఒక ఫోటోను నాకిచ్చాడు.

"పరశురారామ్ గారూ, ఫోటో చూస్తే మీకే తెలుస్తుంది. నా నలుగురు కూతుళ్ళూ చాలా అందంగా వుంటారు. సుకుమారి అందరికంటె బాగాంటుంది. ఇటువంటి అందమైన యువతి రోడ్డుమీద ఒంటరిగా వెళ్తూంటే ఎంతమంది వెనక పడ్తారో మీరే వూహించాలి."

అతనిచ్చిన ఫోటో చూశాను. సుకుమారి గులాబీ పువ్వులావుంది. విశాల నేత్రాలు. చిన్న నోరు. చక్కటి పెదిమలు.

"షీ యీజ్ ఎ రియల్ బ్యూటీ!" అన్నాను.

"అమ్మాయి డ్యూటీ అయాక యింటి కొస్తూంటే అనేక మంది యువకులు వెంటబడి అల్లరి చేస్తున్నారని

నాతో చెప్పింది. దయచేసి మీరు దర్యాప్తు చేసి అమ్మాయి ఏమైందో కనుక్కోండి," అన్నాడతను.

అతడి అడ్రస్, టెలిఫోన్ నంబరు తీసుకుని వెళ్ళమన్నాను. నాకు నమస్కరించి నాగయ్య వెళ్ళిపోయాడు.

ఆలోచిస్తూ పడగ్గదిలోకి వెళ్ళాను. పార్వతి హాయిగా నిద్రపోతోంది. హాల్లోకి తిరిగొచ్చి రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ కంఠం అటువైపునుంచి వినపడింది.

"నాయర్ భాయ్, గత పన్నెండు నెలల్లోనూ ఆడపిల్లలను ఎత్తుకుపోయిన కేసులు ఏమైనా మీ దగ్గరకొచ్చాయా?" అడిగాను.

"బ్రదర్, కనుక్కుని చెప్తాను. అరగంట లోపల నీకు ఫోన్ చేస్తాను," అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్.

అతడికి థాంక్స్ చెప్పి రిసీవర్ని పెట్టేశాను. నా జేబులోవున్న సుకుమారి ఫోటోవైపు మరోసారి చూశాను. మనుషుల్ని నేరస్థులుగా మార్చే అందం ఆమెది.

రిసీవర్ ఎత్తి మరో నంబర్ తిప్పాను.

"హోటల్ జూబేదా!" అందొక స్త్రీ కంఠం.

"మిస్ సుకుమారి వుందా?" అడిగాను.

"ఎనిమిదింటికి ఆమె డ్యూటీ అయిపోయింది. పని నాకు అప్పజెప్పి ఆమె యింటికి వెళ్ళిపోయింది." అందామె.

"ఆమె యింకా యింటికి రాలేదు."

"ఐ యామ్ సారీ. ఆమె ఎక్కడి కెళ్ళిందో నాకు తెలియదు."

"మేనేజర్ సుకుమార్ వున్నారా?"

"ఆయన ఇంటికి వెళ్ళిపోయారు."

"థాంక్స్." అని రిసీవర్ని పెట్టేశాను.

సుకుమారి కోసం యీ మహాపట్నంలో ఎక్కడ వెత కాలి? ఆలోచిస్తూ సోఫాలో కూర్చున్నాను.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. వెళ్ళి రిసీవర్ని ఎత్తాను.

"పరశురామ్ హియర్," అన్నాను.

"బ్రదర్, రెండు కేసులను గురించి పోలీసులు దర్యాప్తు చేశారు. రాగిణి, త్రివేణి అనే యువతులు మాయ మయ్యారు. వాళ్ళిద్దరూ కొన్ని రోజుల తర్వాత యిళ్లకు తిరిగొచ్చారని పోలీసులకు వార్తలందాయి." అన్నాడు నాయర్.

"వాళ్ళ అడ్రసులు చెప్పగలవా?"

"రాగిణి తండ్రి నారాయణరావు. అడ్రస్ 10, స్వామీ స్ట్రీట్, మైలాపూర్. త్రివేణి తండ్రి పేరు రామ అయ్యర్. అడ్రస్ 33 ముకుదమ్ రోడ్డు, వేపరీ."

"ఇంకా ఏమైనా కేసు రిపోర్టులు వున్నాయా?"

"చూడమన్నాను. ఈ రెండూ కనిపించాయి. తతిమ్మా వాటిని గురించి తర్వాత ఫోన్ చేస్తాను."

"థాంక్స్, నాయర్ భాయ్," అని రిసీవర్ పెట్టేశాను.

పడగ్గదిలోకి వెళ్ళి సూటు వేసుకున్నాను. తల దువ్వు కుని, సిగరెట్ వెలిగించి, బయటకు నడిచి మెట్లుదిగాను.

ముందు వరండాలో పడుకున్న క్రిష్ణయ్య కూనిరాగాలు తీస్తున్నాడు. నవ్వుతూ అతని వైపుచూసి షెడ్ కేసి నడిచాను.

కాన్సెప్ట్లో డాడ్జి కారును బయటకు పోనిచ్చాను. రోడ్లమీద జనసంచారం ఎక్కువగాలేదు. మునపటిలా తప్ప తాగిన మనుషులు రోడ్లమీద తిరగడంలేదు. ప్రొహి

బిషన్ పాలసీ కొంతవరకూ ఫలించిందనే చెప్పాలి. తాగే వాళ్ళు గుట్టుగా తాగి, తిని యిళ్ళల్లో నిద్రపోతున్నారు.

కారును వెపరీవైపు పోనిచ్చాను. ముకదమ్ రోడ్డు 33 నంబరు యింటి ముందు కారాపి దిగాను. ముందు మెట్లెక్కి తలుపును వేళ్ళతో తట్టాను.

తలుపు తెరవబడింది. రామ అయ్యర్ జల్తారు పంచను నడుముకు బిగించి నాముందు ప్రత్యక్షమయ్యాడు. నా పేరు చెప్పాను.

"పరశురామ్ గారూ, రండి, కూర్చోండి," అన్నాడతను.

హాల్లో ఫ్లోరసెంట్ లైటు వెలుగుతోంది. పాతబడిన సోఫాలో కూర్చుని అతడివైపు చూశాను.

"మీ అమ్మాయి త్రివేణి వుందా?"

"నిద్రపోతోంది," అన్నాడతను.

"ఆమెతో మాట్లాడాలి."

"అదేమీ లేదు సార్. ఎవరేనా ఎత్తుకుపోయేరేమో అని మేం భయపడి పోలీస్ రిపోర్టు యిచ్చాం. తాతగారి వూరువెళ్ళి అది తిరిగొచ్చింది. అంతే."

నాగయ్య యిల్లు యీ ప్రాంతంలో వున్నట్టు నాకు గుర్తొచ్చింది. త్రివేణి విషయమే నాగయ్య నాతో చెప్పి వుండాలి!

రామయ్యర్ వైపు సూటిగా చూశాను.

"అనేకమంది యువతులు పట్నంలో మాయమవుతున్నారు. కొన్ని రోజుల తర్వాత వాళ్లు తిరిగొస్తున్నారు. ఇది పెద్ద మిస్టరీలావుంది. మీరు నాతో సహకరిస్తే, ఏదీ దాచకుండా నిజం చెప్తే దోషులను పట్టుకునే అవకాశం నాకుంటుంది."

"పరశురామ్‌గారూ, దాచవలసిన అవుసరం నాకే ముంది, సార్? ఏదేనా వుంటే మీకు చెప్పనా?" అన్నాడు రామ అయ్యర్.

ఎంత అడిగినా యీ ముసలాడు నిజం చెప్పడని నా కనిపించింది. గూఢచారిని టార్చర్ చేసినట్లు యితడిని హింసి స్తేగాని నిజం పల్కడు.

వెనక్కి తిరిగి కారు వైపు నడిచాను. రామ అయ్యర్ ముందు తలుపు మూసుకున్నాడు.

కారును పోనిచ్చాను. మైలాపూర్‌లోని స్వామీ స్ట్రీట్‌లో కారాపి, దిగి 10 నంబరు యింటికోసం వెతికాను. ఇంటి కాంపౌండులోకి వెళ్ళాను. ముందు వరండా మీద ఒక స్కూటర్ వుంది. టార్చి కాంతిలో తలుపు వైపు చూశాను. నారాయణరావు పేరున్న తెల్ల ప్లాస్టిక్ ప్లేట్ అగుపించింది.

తలుపును తట్టాను. ఓ నిమిషం తర్వాత తలుపు తెరవబడింది. లుంగీ బనియన్‌లో వున్నతను నావైపు చూశాడు.

పేరు చెప్పాను. అతను నాతో కరచాలనం చేశాడు. ముందున్న చిన్న గదిలో రెండు కుర్చీలున్నాయి.

"కూర్చోండి, సార్," అన్నాడతను.

కూర్చుని సిగరెట్ వెలిగించి అతడి వంక నవ్వుతూ చూశాను.

"మీ రాగిణితో మాట్లాడాలి," అన్నాను.

"దేన్ని గురించి?" అడిగాడతను.

"మీరు పోలీసు రిపోర్టిచ్చారు. మీ అమ్మాయి తిరిగొచ్చిందని తెలిశాక పోలీసులు దర్యాప్తు మానేశారు. మరో యువతి ఇవాళ రాత్రి మాయమైంది." అన్నాను.

"గుడ్ గాడ్," అని అతడు లోపలకు వెళ్ళాడు.

కాస్సేపట్లో రాగిణివచ్చి నా ముందు నిలబడింది. చాలా అందమైన యువతి. కాని కళ్ళలో ఏదో భయం!

"నమస్కారం, పరశురాంగారూ," అందామె.

ఆమెకేసి నవ్వుతూ చూశాను.

"రాగిణీ, యీ మధ్య నువ్వు మాయమయ్యావని విన్నాను. ఏమైంది?" ప్రశ్నించాను.

ఆమె వెంటనే జవాబివ్వలేదు. తండ్రివైపు చూసింది.

"మా చుట్టాల యింటికెళ్ళిందండి," అందో స్త్రీ కంఠం.

గుమ్మంలో నిలబడిన ఆమె వైపు చూశాను.

"మా అమ్మ," అంది రాగిణి.

రాగిణి వంక సూటిగా చూశాను.

"మీ రందరూ ఏదో దాస్తున్నారు. అది నేను కను క్కోగలను. ఈ పట్నంలో అమాయకులైన యువతులు మాయమవుతున్నారు. అది ఆపాలంటే ఎవరో నాకు నిజం చెప్పాలి! మీరేం చెప్పినా నాలో రహస్యంగావుంటుంది," అన్నాను.

రాగిణి నా వంక తదేకంగా చూసింది.

"పరశురాంగారూ, మీకు నేను నిజం చెప్తాను. కాలేజినుంచి వస్తూండగా వాళ్ళునన్ను ఎత్తుకుపోయారు," అందామె.

"ఈ విషయం మేం పోలీసులకు చెప్పలేదు. మీరు రహస్యంగా వుంచాలి," అన్నాడు నారాయణరావు.

"పెళ్ళి కావల్సిన పిల్ల! దాని భవిష్యత్తు పాడవకుండా మీరు చూడాలి," అంది రాగిణి తల్లి.

"మీకే భయంగాలేదు. నిజం చెప్పు రాగిణీ!"

కన్నీళ్ళతో రాగిణి జరిగినదంతా చెప్పింది. పిడికిలి బిగించాను. నా రక్తంలో కోపం మిళితమై వేగంగా

పసుగడుతోంది! ధనార్జనకోసం అమాయకులను యింత ఘోరంగా వుపయోగించే దుష్టులు యీ పట్నంలో వున్నారా?

సానుభూతితో ఆమె చెయ్యిపట్టుకున్నాను.

"ఆ యిల్లు యెక్కడుందో నువ్వు చెప్పలేవు!"

"చెప్పలేను సార్. నన్ను కారులో తీసుకవెళ్లేటప్పుడు కళ్లీస్వరకూ నేను చూశాను. తర్వాత నా కళ్ళకు నల్లగుడ్డ కట్టేశారు. నన్ను వదిలేసేటప్పుడు చాలా దూరం వచ్చాక నా కళ్ళకుకట్టిన గుడ్డ తీసేశారు. అప్పటికి నేను వెల్లింగ్‌టన్ టాకీస్ ప్రాంతంలో వున్నాను."

"నిన్ను వాళ్ళు ఎక్కడ దింపారు?"

"క్లాక్‌టవర్ ప్రాంతంలో."

"వాళ్ళ యింటినుంచి అక్కడకు చేరుకోడానికి ఎంత టైమ్ పట్టిందో చెప్పగలవా?"

"బయల్దేరేముందు టైమ్ 8.15 అయింది. క్లాక్‌టవర్ ముందు నేను దిగాక, వాళ్ళ కారు పోయాక తొమ్మిది అయింది."

"నలభైఅయిదు నిమిషాలు వాళ్లకారు నడుస్తూవుందన్న మాట!" అన్నాను.

ఆమె తలాడించింది.

"వాళ్ళకారు బాగా స్పీడుగా వెళ్ళిందా?"

"60 కిలోమీటర్ల స్పీడులో వెళ్ళింది. కారు వెళ్తుండగా నేను ఒకసారి స్పీడామీటర్ చూశాను."

ఆనాటి సాయంత్రం తనను కారులో తీసుకవెళ్ళిన మనుగుర్తి వర్ణించింది. తనను రేప్ చేసిన బాస్‌ను కళ్లకు రూపం కనిపించేటట్లు చిత్రించింది.

ఆమెవైపు చూశాను.

"మరేదేనా గుర్తుంటే చెప్పు!"

రాగిణి ఆలోచిస్తూ వుండిపోయింది.

"ఆ ఇంటి గేటు దాటి కారు రోడ్డుమీదకు రాగానే ఎవరో మూపిడి పాడేపాట నాకు వినపడింది."

"ఆమె కంఠాన్ని మళ్ళావింటే పోల్చగలవా?"

"పోల్చగలను," అందామె.

"రాగిణీ, నిన్ను నాతో కారులో తీసుకువెళ్తాను. ఆ ప్రదేశాల్లో తిరిగి చూద్దాం. రాగలవా?"

"నేను రావడం సంఘానికి ఉపయోగపడుతుందని మీరంటే తప్పక వస్తాను," అంది రాగిణి.

"ఇంత రాత్రివేళ ఎక్కడికెళ్తావమ్మా?" అంది తల్లి.

"పక్కన పరశురామ్‌గారుండగా భయం ఎందుకు?" అంది రాగిణి.

తలిదండ్రులకు బైబై చెప్పి రాగిణీ, నేనూ కారువైపు నడిచాం. డాడ్జికారును పోనిచ్చాము. టైం పన్నెండు దాటింది.

కల్లీస్ వైపు కారును పోనిచ్చాను. కల్లీస్‌లో కొత్తగా నిర్మించిన ఒక థియేటర్ ముందునుంచి కారు వెళ్తూంది.

"ఈ ప్రాంతంలోనే వాళ్ళు నా కళ్ళకు గుడ్డకట్టారు" అందామె.

మరికొంత దూరం వెళ్ళింది కారు. రోడ్డుజంక్షన్ వచ్చింది. అక్కడ కారు ఎటువైపేనా తిరిగివుండొచ్చు.

"ఇక్కడ కారు ఎటుతిరిగిందో గుర్తుందా?"

"చెప్పలేను. నేను అప్పట్లో చాలా గాభరాపడ్తూ వున్నాను. ఏదీ గుర్తించేసితిలో లేనప్పుడు" అందామె.

కారును అయినావరం వైపు పోనిచ్చాను.

"రాగిణీ, కళ్ళు మూసుకో! ఆనాటిరాత్రి నువ్వు విన్న చప్పుళ్ళు యేమైనా వినపడ్తాయేమో గమనించు," అన్నాను.

"ఇప్పుడు పాపులూ అవీ మూసున్నాయి. నన్ను వాళ్ళు యిలా తీసికెళ్ళినప్పుడు ఏడుగంటలు దాటి వుంటుంది" అందామె.

"యూ ఆర్ రైట్! ఏడుగంటల ప్రాంతంలో మనం వినే చప్పుళ్ళు రాత్రి పన్నెండు తర్వాత వుండక పోవచ్చు," అన్నాను.

విల్లివాకందాకా కారును పోనిచ్చాను. ఓ రేస్టారెంట్ ముందు కారాపి హారన్ నొక్కాను. ఒక కుర్రాడు కారు పక్కకొచ్చాడు.

"హాట్ టీ నీట్ గా కప్పుల్లో తేగలవా?"

"తెస్తాను, సార్."

కాస్సేపట్లో రెండు టీలు తెచ్చాడతను. ఇద్దరం వేడి టీ తాగాం. కుర్రాడికి డబ్బులిచ్చి కారును వెనక్కి తిప్పాను.

కారును వేగంగాపోనిస్తున్నాను. రోడ్లమీద కుక్కలు మాత్రం తిరుగుతున్నాయి.

"రాగిణీ, రేపురాత్రి యిటువైపు మళ్ళీవద్దాం. 8.15 ప్రాంతంలో నిన్ను కారులో వాళ్ళు బయటకు తీసుకెళ్లే టప్పుడు ముష్టిదాని సినిమాపాట వినపడిందన్నావు. ముష్టివాళ్ళు సాధారణంగా ఒకేసలంలో అడుక్కుంటూ వుంటారు. ఆ పాట మళ్ళీ వినపడితే నువ్వు పోల్చవచ్చు" అన్నాను.

"గుడ్ ఐడియా సార్" అందామె.

రాగిణిని వాళ్లయింట్లో అప్పగించి నా యింటికి చేరు కున్నాను. మేడమీద ఏర్ కండిషండ్ హాల్లోకి నడిచాను.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. రిసీవర్ని అందుకున్నాను.

"బ్రదర్, నీకోసం యిందాకటి నుంచి ఫోన్ చేస్తున్నాను ఎవరూ రిసీవర్ని తీయడంలేదు" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్.

"పార్వతి గాఢనిద్రలో వుండుంటుంది. నేను ఇంట్లో లేను," అన్నాను.

ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ మరో ముగ్గురు యువతుల పేర్లూ, అడ్రసులూ యిచ్చాడు. వాళ్ళు కూడా హఠాత్తుగా మాయమై కొన్ని రోజుల తర్వాత యిళ్ళకు చేరుకున్నారు!

"ఈ సమాచారం నాకిచ్చినందుకు చాలా థాంక్స్, నాయర్ భాయ్," అన్నాను.

"బ్రదర్, యిదంతా ఎందుకు? ఎవరేనా కనపడకుండా పోయారా?"

ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ ప్రశ్నకు జవాబివ్వలేదు.

"నాయర్ భాయ్, పేపర్లలో యీ సంఘటనలను గురించి ఎందుకు ప్రకటించలేదు?" ప్రశ్నించాను.

"ఇదంతా పేపర్లలో వేస్తే ప్రజలు అనవసరంగా తారెత్తిపోతారు. ఇటువంటి వన్నో పత్రికల్లో రావు" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్.

అతడికి గుడ్ నైట్ చెప్పి రిసీవర్ని పెట్టేశాను. సోఫా మీద పడుకుని రాగిణి చెప్పిన దాన్ని గురించి ఆలోచిస్తున్నాను. బ్లూ ఫిలిమ్స్‌ను నిర్మించి వాళ్ళు గల్ఫ్ దేశాలకు, తదితర ఆఫ్రికా దేశాలకు రహస్యంగా పంపుతున్నారు. అందమైన యువతులను ఎత్తుకుపోయి వాళ్ళతో రేప్ సీన్స్ తీస్తున్నారు. పనిపూర్తయినాక ఆ యువతులను వదిలేస్తున్నారు. వాళ్ళింత ధైర్యంగా ఎలా ప్రవర్తిస్తున్నారు?

త్రివేణి తండ్రి గుర్తొచ్చాడు. మొదట్లో పోలీస్ రిపోర్టిచ్చినా, జరిగింది తెలిశాక తలిదండ్రులు నోరు మూసుకుంటున్నారు. మాయమైన వాళ్ళు యిళ్ళకు తిరిగి రావడంతో పోలీసులు దర్యాప్తు మానేస్తున్నారు. వాళ్ళు చేసింది రచ్చకెక్కదనే విశ్వాసంతో అంత ధైర్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నారు!

లైట్ మాశాను. ఒంటిగంట దాటింది. నిద్రముంచుకొస్తోంది. ఆవులిస్తూ పక్కనున్న పడగ్గదిలోకి నడిచాను. పార్వతి పక్కనే మేను వాల్చి కళ్ళుమూశాను.

7

ఎనిమిది గంటలయింది. రోడ్డు లైట్లు వెల్గుతున్నాయి. డాడ్జి కారును స్పీడుగా పోనిస్తున్నాను. రాగిణి నా పక్కనే కూర్చుని వుంది.

షాపుల్లోని లైట్లు ప్రకాశవంతంగా వున్నాయి. కార్లు, బస్సులు రోడ్డమ్మట దూసుకుపోతున్నాయి.

"రాగిణీ, ఆ ముష్టి దాని పాట ఎక్కడేనా వినపడ్తుందేమో చూడు!" అన్నాను.

కారును అంబత్తూర్ దాకా పోనిచ్చి వెనక్కి తిప్పాను. అన్నానగర్ కి పోనిచ్చాను. కారు న్యూ ఆవడీ రోడ్డమ్మట వెళ్తోంది.

"రాగిణీ, వాళ్ళు నీకిచ్చిన ఐదువందలు ఏం చేశావు?" అడిగాను.

"ఆ నోట్లు నా దగ్గర లేవు. నాన్న కిచ్చాను. నాన్న ఆనోట్లను కవరులో పెట్టి, అంటించి దేవాలయం హుండీలో పడేశాడు," అందామె.

కారును మరో రోడ్డుమీదకు తిప్పి పోనిస్తున్నాను. ఏదో సినిమా పాట వినిపిస్తోంది. నాపక్క కూర్చున్న రాగిణి తృళ్ళిపడింది.

"బాబూ, గుడ్డిదాన్ని! దానం చేయండి!" అన్న మాటలు దూరంనుంచి మాకు వినిపించాయి.

"పరశురాంగారూ, ఆ ముష్టిదే!" అంది రాగిణి వుద్రేకంతో.

కారును మరి కొంచెం దూరం పోనిచ్చాను.

పేవ్‌మెంటుమీద ముష్టిది కూర్చునివుంది. నేలమీద గుడ్డ పరచివుంది.

కారును ఆపి దిగాను. రాగిణి నాపక్కనే నిలబడింది. రోడ్డు కిరు వైపులా చూశాను. అనేక షాపులున్నాయి. ఒక షాపు బోర్డుచూసి ఆ రోడ్డు పేరు గమనించాను. టర్క్‌మన్ రోడ్డు!

పేవ్‌మెంటుమీద కూర్చున్నగుడ్డిదాని వైపువెళ్లాను. జేబులోంచి పది రూపాయిల నోటు తీసి ఆమె చేతిలో పెట్టాను.

"ఇది పది రూపాయిలనోటు, కాగితం ముక్క కాదు. దాచుకో," అన్నాను.

"ధర్మరాజూ?" అందామె.

వెనక్కి తిరిగాను. రాగిణి చెయ్యి పట్టుకుని కారు వైపు నడిచాను. ఆమె కార్లో కూర్చుంది. స్టీరింగ్ వెనక్కి జరిగి తలుపు మూశాను.

"నిన్ను వాళ్ళు తీసుకెళ్ళే కారు గేటు దాటిన కాస్సే పట్లో ఆమె పాట నీకు వినిపించింది. అవునా?"

"అవును, సార్."

"ఆ యిల్లు యిక్కడెక్కడో వుండాలి. మనందాన్ని దాటి వచ్చేసి వుండొచ్చు," అన్నాను.

"కారును వెనక్కి పోనీయిండి, చూద్దాం," అందామె.

కారును వెనక్కి తిప్పి మెల్లిగా పోనిచ్చాను. ఎడమ వైపున షాపులున్నాయి. కారు మెల్లిగా వెళ్తోంది. రాగిణి

నా చెయ్యి పట్టుకుంది. ఆమె చెయ్యి వణుకుతోంది. ఎందుకో నేను వెంటనే గ్రహించాను.

ఎడమ వైపున పెద్ద యినపగేటు మూసివుంది. గేటు ముందు గూర్ఖా స్టూల్ మీద కూర్చుని వున్నాడు. మరి కొంతదూరం పోనిచ్చి కారును ఆపాను.

"ఆ యిల్లే అయివుండాలి, సార్," అందామె.

"నే వెళ్ళి చూసివస్తాను," అన్నాను.

"పరశురాంగారూ, ఒంటరిగా వెళ్తే ప్రమాదం," అందామె.

"డోంట్ బాదర్, నువ్విక్కడే కూర్చో! నేను వీలైనంత వ్యవధిలో వచ్చేస్తాను," అని వెనక్కి నడిచాను.

బట్టల షాపులోకి దూరి టెలిఫోన్ రిసీవర్ని ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పాను. అటువైపునుంచి ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ కంఠం వినపడింది.

"నాయర్ భాయ్, నువ్వు కొంతమంది సాయుధ పోలీసులతో టర్క్ మన్ గోడును రా!" అన్నాడు.

"బ్రదర్, అక్కడ ఏం జరిగింది?" అడిగాడతను.

"ఒక ముఠాను నేను నీకు అందజేస్తాను! గతంలో ఎందరో యువతులను ఆ ముఠా ఎత్తుకుపోయి, తర్వాత వదిలేసింది!"

"వెంటనే వస్తున్నాను," అన్నాడు నాయర్.

"నా కారు వెనకనే నీ జీప్ ఆపు. నా కారులో ఒకమ్మాయి వుంటుంది. నేను ఏ యింట్లో వున్నానో ఆమె నీకు చూపిస్తుంది."

"గుడ్!"

రిసీవర్ పెట్టేశాను. కౌంటర్ మీద యాభై పైసలు పడేశాను. షాపుయజమాని నావైపు విచిత్రంగా చూస్తూ, "70 పైసలు సార్," అన్నాడు.

"ఇది ఎమర్జన్సీ పోలీస్ కాల్!" అన్నాను.

వేగంగా బయటకు వచ్చాను. పేవ్ మెంటమ్మట కొంతదూరం నడిచాను. ఆ యింటిముందు వున్నాను. స్టూల్ మీద కూర్చున్న గూర్ఖా నావైపు అదోలా చూశాడు.

"ఈ యింట్లో ఎవరుంటున్నారు?" ప్రశ్నించాను.

"సాబ్!"

"ఆ సాబ్ పేరు?"

"బడేసాబ్," అన్నాడతను.

గేటు తెరవబోయాను. గూర్ఖా నాకు అడ్డు పడ్డాడు.

"లోపలకు వెళ్ళనివ్వను," అన్నాడతను.

కుడిచెయ్యి పైకెత్తి అమాంతంగా అతడిమీద బలంగా కొట్టాను. అతడి తల పక్కకు వంగిపోయింది. గూర్ఖా మూల్గుతూ నేలకూలిపోయాడు.

గేటు కొద్దిగా తెరిచి లోపలకు వెళ్ళాను. పెద్ద కాంపౌండు. చుట్టూ ఎత్తయిన ప్రహరీ గోడ! గోడపైన గాజు పెంకులు!

ఎదురుగా తెల్లటి మేడ కనిపిస్తోంది. మేడముందు మూడు కార్లు వున్నాయి. నల్లటి ఫియట్ కారును చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాను. ఆ ఫియట్ కారులోనే వాళ్ళు రాగిణ్ణి ఎత్తుకుపోయి వుండాలి!

ముందు తలుపు తెరుచుకుని యిద్దరు బయటకొచ్చారు. కార్ల పక్కనే వంగి దాక్కున్నాను. వాళ్ళవైపు కారు అద్దంగుండా చూశాను.

ఒకడు గూండాలా వున్నాడు. రెండోవాడిమీద నా చూపు కేంద్రీకృతమైంది. అతడు పాంట్, స్లాక్ లో వున్నాడు. జుత్తు నెరిసింది. పెద్దమనిషిలా మాట్లాడి

ఆనాడు సాయంత్రం రాగిణ్ని కారులో ఎక్కిస్తున్నతను అయివుండాలి!

వరండాలో నిలబడి వాళ్ళు ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్ళ మాటలు నాకు వినపడ్డంలేదు.

అమాంతంగా వాళ్ళవైపు దూసుకెళ్ళాను. ఇద్దరూ నావైపు చూశారు.

"ఏం కావాలి సార్?" అడిగాడు జుత్తు నెరిసిన వ్యక్తి, తీయటి కంఠంతో.

కోటు జేబులోంచి పిస్టల్ తీసి వాళ్ళవైపు గురి పెట్టాను.

"చేతులెత్తి నిలబడండి! కదిలితే చస్తారు!" అన్నాను.

ఇద్దరూ చేతులెత్తేశారు. దగ్గరగా వెళ్ళి గూండాని చంపమీద కొట్టాను. కాలు విరిగిన స్టూల్లా అతను కింద పడ్డాడు. జుత్తు నెరిసినతడిని పొట్టమీద తన్నాను. నేలమీద దొర్లుతూ వెళ్ళి అతడు పిట్టగోడ పక్కనే పడ్డాడు!

ముందు తలుపు తోసుకుని లోపలకు వెళ్ళాను. విశాలమైన హాలు! హాల్లో సోఫాలున్నాయి. మనుషులెవరూ లేరు. హాల్లోంచి లోపలకు వెళ్ళాను.

విశాలమైన గది. కుర్చీలో నల్లటి వ్యక్తి కూర్చుని వున్నాడు. అతడు అండర్ వేర్ లో వున్నాడు. ఇద్దరు గూండాలు అతడి శరీరాన్ని రుద్దుతున్నారు. మరో రేప్ సీన్ కి ఎద్దును సిద్ధపరుస్తున్నారేమో!

కుర్చీలో కూర్చున్న వ్యక్తిని చూడగానే బాస్ అతడే అయివుండాలని వెంటనే పోల్చగల్గాను. రాగిణి అతడిని చక్కగా వర్ణించింది.

"మిస్టర్ ఎవరు నువ్వు?" అర్చాడతను.

పిస్టల్ని అతడితంక గురిపెట్టాను. అతడి ఒళ్ళురుద్దే వాళ్ళు పారిపోబోయారు. పైకి రెండుసార్లు షూట్ చేశాను. గదిలో భయంకరమైన చప్పుళ్ళు ధ్వనించాయి.

"కదలకండి!" గర్జించాను.

మెల్లగా ముందుకు నడిచాను. కుర్చీలో కూర్చున్న బాస్ లేచి నిలబడ్డాడు. అతడి పొట్టలో తన్నాను. వెనక్కి పడ్డాడు. దగ్గరగా వెళ్ళి అతడిని లేవదీసి చంపల్ని పగలగొట్టాను. అతడి నోట్లోంచి రక్తం కార్తోంది. అతడు మూలుగుతూ నేలమీద పడిపోయాడు.

"సుకుమారి ఎక్కడుంది?" అడిగాను, గూండాలిద్దరి తంకా చూస్తూ.

వాళ్ళు ఒక గుమ్మంవైపు చెయ్యి చూపించారు. అటువైపు పరుగెత్తాను. గది తలుపు మూసి వుంది. తలుపు తెరిచి లోపలకు చూశాను.

పరుపుమీద కూర్చుని వున్న ఒక యువతి నావైపు భయంతో చూసింది. ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళాను.

"మిస్ సుకుమారీ, భయపడకు! నువ్వు స్వేచ్ఛగా మీ యింటికెళ్తావు!" అన్నాను.

ఆమె వుషారుగా నాదగ్గరకొచ్చింది. అప్పుడే ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ గదిలోకొచ్చాడు. నాతో కరచాలనం చేసి ఇన్స్పెక్టర్ ఆమెకేసి చూశాడు.

"నాయర్ భాయ్, ఈమె పేరు సుకుమారి! అమాయకులైన ఆడపిల్లలను ఎత్తుకొచ్చి, యిక్కడ బంధించి, యీ ముఠా బ్లూ ఫిలిమ్స్ నిర్మించి, వాటిని రహస్యంగా

గల్ఫ దేశాల్లో, ఆఫ్రికా దేశాల్లో అమ్ముతోంది,'' అన్నాను వుద్రేకంతో.

''ఈ మేడ చుట్టూ సాయుధ పోలీసులున్నారు. అందర్నీ అరస్టు చేస్తాను,'' అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్.

నేను నా కారుదగ్గరకు చేరుకునేసరికి పది దాటింది. రాగిణి వుషారుగా నా చెయ్యి పట్టుకుంది.

''మిస్టర్ పరశురామ్, మీరు సాధించారు!'' అందామె.

ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాను.

''రాగిణీ నువ్వు ధైర్యంగా అంతా చెప్పి నా విజయానికి తోడ్పడ్డావు,'' అని కారుని వెనక్కి తిప్పి పోనిచ్చాను.

''ముష్టిదాని పాట వినపడ్డంలేదు!'' అందామె.

''ఆ పాటే వాళ్లను మనకు పట్టిచ్చింది,'' అన్నాను.

—:అయిపోయింది:—